భువి నుండి దివికి

టేబిల్ నిండా ఫోల్డర్లు...

గంటనుంచి వాటన్నిటినీ చదివిన ప్రకాశ్ నెమ్మదిగా వాటిని మడిచి తొందరగా పెట్టి కుర్చీలో జేరబడి ఆలోచించడం మొదలు పెట్టాడు. స్టీలుషీట్ల లై సెన్సు వొచ్చి వారం రోజులు పైగా ఐంది. డైరెక్టరు తనదగ్గర పెట్టుకునీ ఇవాళ గంట కిందట తన చేతికిచ్చి, "చూడండి మనకి రెండు నెలలో సప్లయి కావాలి ఆమధ్య జపాన్‌నుంచీ, స్టేట్సునుంచీ ఏవో కొటేషన్లు వచ్చాయి. టర్మ్స్ చూసేందుకు టైమ్ లేకపోయింది. చూసి ఇవాళే కేబిల్ చెయ్యండి. వెంటనే లెటర్ ఆఫ్ క్రెడిట్ ఓపెన్ చెయ్యమని బేంకింగ్ డిపార్టు మెంటుకి చెప్పండి" అన్నాడు.

ముందరచూస్తే కోబేవాళ్ళ కొటేషన్ బాగుంది. తరవాత అన్ని కొటేషనులూచూస్తే ఏంచెయ్యాలో తెలియ లేదు. కోబేవాళ్ళకే ఆర్డరు చేసేస్తే — కాని యునైటెడ్ స్టేట్సు ధరలు కొంచెం ఎక్కువే ఐనా, టర్మ్స్ బాగున్నాయి.

"ఎక్స్క్యూజ్ మీ"

"ఎదురుగా నోట్‌బుక్‌తో నిలబడింది ఆలిస్ చిరునవ్వుతో. ఆ బుగ్గల లొత్తలుచూసి నప్పుడల్లా ఆపుకోలేని ఆవేశం వొస్తుంది ప్రకాశ్‌కి.

"డిక్టేట్ చేస్తారు?"

ఆమె ఎందుకని అలాగ చిరునవ్వు నవ్వుతుంది? తనని పిచ్చివాడిని చెయ్యడానికా? తనకి మనోనిగ్రహం అపారం గనక కాని...

"ఇంకా చూస్తున్నాను".

ఇంకో నలభై నిముషాల్లో ఉత్తరం వెళ్ళక పోతే రేపటికి టోక్యో చేరదు."

"జపానుకి రాస్తానని మీకు ఎవరు చెప్పేరు?" కొంచెం కోపం వొచ్చింది తనకి.

ఆమె నిటార్గా నిలుచుని తన కళ్ళల్లోకి క్షణమాత్రం చూసింది. చిన్న చిరునవ్వు ఇంకొంచెం తగ్గి మళ్ళీ లోతుల్లోకి మారింది.

"స్టీలు షిప్‌మెంట్స్ అన్నీ జపాన్‌నించే. మీరు ఈ ఫోల్డర్లన్నీ చూడ్డం ఐపోయింది. అందుకని తెలిసింది."

బాగా కోపం వొచ్చింది తనకి.

"మిస్ ఆలిస్! మీ పని మీరు చూసుకోండి. నాకు అవసరం ఉన్నప్పుడు పిలుస్తాను. ఫోల్డర్సు తీసుకు వెళ్ళవచ్చును."

అనుకోని కటుత్వం వొచ్చింది కంఠంలోకి. కాని, ఆమెని దూరంలో ఉంచకపోతే ఏదో ఒకరోజున క్షణిక దౌర్బల్యంలో తాను ఆమెని చేతుల్లోకి తీసుకోకతప్పదని ప్రకాశ్‌కి తెలుసును- అదీకాక, లక్షరూపాయిల సరుకు అన్ని విషయాలు చూడకుండా, నిరాలోచనగా ఆర్డరెలాగ పంపివెయ్యడం?

ఆలిస్ చిన్న బుచ్చుకుంది... ప్రకాశ్ బాధపడ్డాడు. సారీ...అందామనుకున్నాడు. నాలిక చివరిదాకా వొచ్చినా, ఆపుకున్నాడు అసాలోచితంగా. ఆ క్షణపు ఆవేశంలో సారీ అంటే...ఆలిస్‌ని ఎంత దూరంగా ఉంచితే అంత మంచిది.

ఆలోచించసాగాడు ప్రకాశ్.

ఇంటర్‌కామ్ సన్నగా రొదచేసింది.

"ప్రకాశ్! కేబిల్ చేశారా?" డైరెక్టరు.

"...లేదు...చూస్తున్నాను."

"గాడ్! వెంటనే పంపండి. కోబేకన్న మంచి టరమ్స్ ఉంటాయనుకోను. వీలైతే జాన్యువరీ ఆఖరికి ఫిబ్రవరి షిప్‌మెంట్ అడగండి. థాంక్స్."

ఆలిస్‌ని పిలవాలి. కేబిల్ పంపాలి. ఉత్తరం డిక్టేట్ చెయ్యాలి.

టెలిఫోన్,

"హల్లో"

"అవతల స్వామి, అతను మొదలుపెడితే పదిహేను నిమిషాలదాకా ఆగడు. వెంటనే రిసీవర్ కిందని పెట్టేద్దామనిపించింది. నాలుగున్నర ఐపోయింది...టైము లేదు.

పూర్తిగా పన్నెండు నిమిషాలు మాట్లాడి బలవంతాన "నీకు చాలా తొందర ప్రకాశ్" అని నిష్ఠూరంగా అని స్వామి ఫోను వొదిలాడు.

కాల్ బెల్ తో ఆలిస్‌ని పిలిచాడు ప్రకాశ్. కేబిల్ డిక్టేట్ చేసి, "ఇది వెంటనే పంపండి - ఉత్తరం డిక్టేటు చేస్తాను" అన్నాడు.

కేబిల్ టైపుచేసి సంతకం తీసుకుని మళ్ళీ డిక్టేషన్‌కి వొచ్చింది ఆలిస్. ఈసారి ఆమె చిరునవ్వడంలేదు. బుగ్గలు ఎర్రగా ఐపోయాయి, ఆపిల్స్‌లాగ...

ఆలోచనలు కూడదీసుకుని పదినిమిషాలు డిక్టేట్ చెశాడు. ఐదుకి రెండు నిమిషాలు.

ఆమె వెళ్ళే స్పెషల్ ట్రామ్ డల్హౌసీ స్క్వేర్ నించి ఐదూ పదికి బయలుదేరుతుంది. ఆ సంగతి ప్రకాశ్‌కి తెలుసును. కాని...

ఆమె మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది. సారీ, సారీ అనుకున్నాడు. కాని తాను ఆ మాటే ఆమెతో అంటే ప్రమాదం.

ఈ ఆరునెలలూ ట్రైనింగ్ పూర్తిఐతే తనకి మేనేజరు పదవి తప్పదు. ఈలోగా ఏవిధమైన కథలకీ తను నాయకుడు కాదలచుకోలేదు ప్రకాశ్. అనాలోచితంగా పనులు చేస్తే ఫలితాలు తనకి తెలుసును.

ఐదూ పదిహేను...

ఉత్తరం టైపుచేసి తెచ్చి తనముందు పెట్టింది ఆలిస్. ఆమె తెల్లటి బ్లౌజువేపుచూసి, తల వొంచుకుని ఉత్తరం చదివి సంతకంపెట్టి పంపించి లేచి టై సద్దుకుని నిలబడ్డాడు ప్రకాశ్.

ఆలిస్ ఎలాగ వెడుతుంది?

ఆమెకి ట్రాము దొరకడం కల్ల-బస్సులు చెప్పనే అక్కర్లేదు. తనమూలంగా ఆలశ్యం ఐపోయింది...తనతో తీసుకుని వెడితే ?

అందరూ ఏమంటారు ? డైరెక్టర్ ఏమనుకుంటాడు ? బయట చూసిన వాళ్ళందరూ...

ఈ మహానగరంలో తనకి తెలిసినవాళ్ళు తక్కువ. కాని... ఆమె మరీ అందంగా వుంటుంది. ఇప్పటికే కూడని చనువు తీసుకుంటోంది.

మరో ఐదునిమిషాలు ఆలోచించాడు—ఆలోచిస్తూనే బయటికి నడిచాడు.

తనకోసం కారు సిద్ధంగా ఉంది. మిగిలిన వాళ్ళందరూ వెళ్ళిపోయారు.

అతను మెట్లు దిగగానే వెనకాల హీల్స్ చప్పుడు. అప్రయత్నంగానే వెనుదిరిగాడు-ఆలిస్...

ఆమె తనవేపు చూడనే లేదు-అతనికి కొంచెం చిరాకు వేసింది. ఇంత కోపం ఉంటే ఆమె ఎలాగు పనిచెయ్యగలదు?

కార్లో కూర్చున్నాడు. డ్రైవరు స్ట్రాండ్ రోడ్డులోకి తీసుకునివచ్చేసరికి పేవ్మెంటుమీద ఆలిస్ నడుస్తూ కనిపించింది. ఆగి, లోపలికి పిలుద్దామనుకున్నాడు. కాని...ఆమెని దాటి వెళ్ళిపోయింది కారు, అతను నిశ్చయించేలోపునే.

ట్రాములకోసం హేర్‌స్ట్రీట్ క్రాసింగువద్ద కారు ఆగింది. ఆలోచించకుండానే వెనుతిరిగి చూశాడు. డైరెక్టర్

ముఖర్జీ కారుదిగి ఆమెని ఎక్కించుకుని మళ్ళీ కారులో కూర్చు న్నాడు.

కళ్లు మిరుమిట్లు గమ్మాయి ప్రకాశ్ కి. ఆ పని తనే ఎందుకు చెయ్యలేదు? ఆలిస్ ఎంత బాగుంటుంది, అను కున్నాడు.

కంపెనీ ఫ్లాటు ఆలీపూర్ లో ఉంది ప్రకాశ్ కి - రెండే గదులు-కాని, ఎంతో సౌకర్యంగా ఉంటుంది.

స్నానంచేసి వొచ్చి బోయ్ తెచ్చిన టీ తాగి ఏదో పుస్తకం తీసుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. మళ్లీ ఆలిస్ జ్ఞాపకం వొచ్చింది. డైరెక్టర్ ముఖర్జీ ఈపాటికి-బలవంతాన ఆలోచనలు మళ్లించుకున్నాడు, పుస్తకంమీదకి.

సాగలేదు.

ఇంతలో టెలిఫోన్—

అది మద్రాసునించి ట్రంకాల్. కొద్దినిమిషాల్లోనే శేర్ కౌశమల్ గొంతుక—

తన యోగక్షేమాలు తరవాత చెప్పేడు. ముఖర్జీకోసం బుక్ చేశాడుట కాల్. అతను లేకపోతే తనకి డైవర్టు చేశాడు.

"రేపు కారవిల్ లో రాధా, మల్లిక్ వొస్తున్నారు. అక్క ణ్ణించి ఎల్లుండి ఖట్మండూ వెడుతున్నారు. రేపు వాళ్ళని కల్సు కోండి-గ్రాండ్ లోనో గ్రేట్ ఈస్టర్న్ లోనో రూము ఏర్పాటు చెయ్యండి."

"మల్లిక్..."

"ఆఁ హనీమూన్‌కి వెడుతున్నారు వాళ్ళు. ఐ. ఏ. సీ. ఫ్లయిట్‌లో రిజర్వేషన్ చేశాను, థాంక్స్."

టెలిఫోను రిసీవరు కిందని పెట్టేడు. రాధ, మల్లిక్! పెళ్ళి చేసుకున్నారా?

కొద్ది క్షణాలు ఏమీ తెలియలేదతనికి. తనని తానే నమ్మ లేకుండా ఉన్నాడు. రాధ!

మళ్ళీ టెలిఫోన్.

ఎక్స్ఛేంజినించి కాల్ ఐపోయిందా? అని.

ఆ, థాంక్స్.

మళ్ళీ రాధ: హనీమూన్ మల్లిక్‌తో.

బాధగా డైరెక్టరీ తెరిచి గ్రాండ్ హోటల్ నంబరు వెతకడం ప్రారంభించేడు. ప్రకాశ్ ఒక్క క్షణం అనిపించింది —ఈ పని చేసేకన్నా ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇస్తే నయం అని. మరుక్షణం యీ కంపెనీ ఫ్లాటూ, కారూ, వంద రూపా యల నోట్లు చెక్కులూ జ్ఞాపకం వొచ్చాయి.

గ్రాండ్ హోటల్ నంబరు డయలు చేస్తున్నాడు ప్రకాశ్.

సరీగా సంవత్సరం క్రిందట.

తాను ఎం. ఏ, పాసైనట్టు ఆ రోజే తెలిసింది. సెంకడ్ క్లాసు వొచ్చినా, చాలా సంతోషంగా ఉన్నాడు. ఇంటికి వొచ్చేసరికి అమ్మ ఎవరితోనో మాట్లాడుతూంది.

ఆమె చాలా సంఘాల్లోనూ, సమితుల్లోనూ సభ్యురాలుగానో, కార్యకర్తగానో చాలా సంవత్సరాలనించి పనిచేస్తోంది. కొత్తవారెవరో రావడం ఆశ్చర్యం కాదు.

తను లోపలికి వెళ్ళబోతోంటే ఆమె పిలిచింది. "విడే మా ప్రకాశ్ రెడ్డిగారు! ఈయన పార్లమెంటు మెంబరు" అని పరస్పర పరిచయం చేసింది.

తను నమస్కరించి కూర్చొని, తన రిజల్టు సంగతి చెప్పేడు. అ తరవాత కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చేడు. హఠాత్తుగా ఎమ్. పి గారు తన్నుచూసి "ఏంచేస్తారు ఎమ్మే పాసై!" అన్నాడు.

"తెలీదండి!"

అయన క్షణమాత్రం ఊరుకుని, "భారత్ స్టీల్సవాళ్ళని నాకు తెల్సును. వాళ్ళు ఆఫీసర్లని రిక్రూట్ చేస్తున్నారు. మీ అమ్మగారికి ఏదైనా సహాయం చేద్దామని చాలాకాలంనించి అను కుంటున్నాను. అందులో జూనియర్ అడ్మిని స్ట్రేటివ్ ఆఫీసరుకి ప్రొబేషనరుగా వేయిస్తాను వెడతారా?" అన్నాడు.

తనకి తెల్సును — ఆ పోస్టు దొరకడం చాలా కష్టం అని — ఫస్టుక్లాసు వొచ్చినా దొరకదు...

జవాబుకోసం ఏదో గొణిగాడు — మరో పదిహేను రోజుల్లో ఇంటర్వ్యూ — సెలెక్షన్.

తాను ట్రయినింగు కోసం జాయిన్ ఐననాడు, శేర్ జీని చూసేందుకు అతని ఆఫీసుకు వెళ్ళేడు. తనంటే శేర్ జీకి చాలా .గౌరవం ఉందని గ్రహించినా, ఆశ్చర్యపడలేదు ప్రకాశ్ —

పదినిమిషాల్లో తలుపు తీసుకుని, విద్యుల్లతలాగ లోపలికి వచ్చింది రాధ —

తనకి కలలాగ ఉంది. ఆ క్షణం ఈ నాటికీ మరిచిపోడు తను. చెవులరింగులూ, మెడలో సన్నటి గొలుసూ తప్ప ఒక్క ఆభరణం లేదామెకి—కాని—

ముందర శేఠ్ జీ ఆమెని తనకి పరిచయం చెయ్యనే లేదు. ఆమె తండ్రికి ఏదో సంజ్ఞ చేసింది— వెంటనే శేఠ్ జీ వాళ్ళిద్దరినీ పరిచయం చేశాడు.

"రైట్ - ఇవాళ నన్ను సినీమాకి తీసికెళ్ళండి" అంది రాధ— మరో నిమిషంలో.

"సినిమాకు?... గాభరా పడ్డాడు ప్రకాశ్.

ఆమె చిరునవ్వి "ఆఁ! మై ఫెయిర్ లేడీకి రెండు టిక్కట్లు ఉన్నాయి. పాదర వొస్తారనుకున్నాను. కాని ఆయనకి పని ఉందిట మీరు రండి!" అంది.

ప్రకాశ్ జవాబుఇచ్చే లోపునే, "మీరు వెళ్ళండి. అమ్మాయి ఒంటరిగా వెడితే బాగుండదు" అన్నాడు శేఠ్ జీ.

అలాగే క్రమంగా క్రమంగా దగ్గరగా వొచ్చింది. రాధ, ఎంత బాగుంటుంది! ఆమె ఏదైనా అనుకుందో, చేసిందే అదే లోపం.

మల్లిక్ బొంబాయినించి తరుచు వొస్తూ ఉండేవాడు పనిమీద.

ఒకనాడు సాయంత్రం ఆరు గంటలకి. తనకి బాగా జ్ఞాపకం. తాను కాఫీ తాగుతూంటే రాధ లోపలికి వొచ్చింది. తన ఇంట్లో, ఆమె ముఖంనిండా కోపరేఖలు. గుండె జల్లుమన్నది తనకి.

"కాఫీ బయట తాగవొచ్చును. బట్టలు మార్చుకుని రండి" అని కుర్చీలో కూర్చుంది తాను స్వాగతం చెప్పగానే.

"ఏం జరిగింది రాధా? ఎందుకలాగ ఉన్నారు?"

"మల్లిక్ కన్నా పాడు, మీరు వొస్తారా, రారా?"

ఇంక ప్రశ్నలడిగి లాభంలేదని తెలుసును తనకి. ఐదు నిమిషాల్లో బట్టలు మార్చుకుని ఆమెతో కారులో బయలుదేరాడు.

గంటసేపు ఎక్కడెక్కడో తిరిగి మెరీనా హోటల్ కి వొచ్చారు. కూర్చుని—"ప్రకాశ్, నన్ను గురించి మీరేం అనుకుంటారు?" అన్నది రాధ హఠాత్తుగా,

సముద్ర తరంగాలు బయట— తన హృదయంలోనూ మహాతరంగాలే, బయట సుందర పరిసరాలు— ఎదురుగా రాధ.

"మీ రంటే ప్రాణం ఇద్దామని ఉంటుంది. మీ ప్రేమ కోసం ఏమైనా చేద్దామని అనుకుంటూంటాను."

ఆ మాట లతని పెదవులదాకా వొచ్చి ఆగిపోయాయి—నయం! ఎంత ప్రమాదం జరిగి వుండేది!"

మీరు చాలా మంచివారు. కొంచెం ఆలోచించి పన్లు చేస్తే".

ఆమె నవ్వింది— "చూడండి— మీరు జీవితంలో కోరేదే మిటి?— నిజంచెప్పాలి!" అంది.

"సుఖపడ్డం, ఆనందం"

"డబ్బు?"

"ఆ అది లేకపోతే అసలు జరగదుగా!"

వెయిటర్ కాఫీ తెచ్చేడు. తాగుతూంటే ఆ నిశ్శబ్దం వెక్కిరిస్తోన్నట్లనిపించింది ప్రకాశ్ కి.

"మీరు?"

ఏదో ఆలోచిస్తూన్న రాధ ఒక్కసారి చూసి "ఏమిటి?" అంది.

"జీవితంలో కోరేది".

అతని కళ్ళల్లోకి తీక్షణంగాచూసి, "నిజంగా చెప్పేదా?" అంది రాధ.

"ఆ!"

"డబ్బులేని భర్తకావాలి. ఆరుగురు పిల్లలు కావాలి. చక్కటి పిల్లలు, అందమైన పిల్లలు. అల్లరి చేసేవాళ్లు.

ఆమె కళ్ళల్లో కనిపించేయి తనకి- క్షణంమాత్రం- నిజంగా.

నవ్వేడు ప్రకాశ్.

"అందుకే పీకపోయినా నేను మల్లిక్‌ని పెళ్ళి చేసు కోనని చెప్పేను నాన్నగారికి అతని తాగుడూ, తిరగడాలూ

నాకు తెల్సును- అన్నీ అబద్ధాలంటారు నాన్న, నాకు తెల్సు, అన్నీ నిజం!"

మళ్ళీ కోపం చారలు కళ్ళల్లో.

బాగా చీకటి పడిపోయింది. తిరుగుముఖం పట్టేరు. కారులో ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆమెని ఇంటిదగ్గర వొదిలి తను వెళ్ళిపోయాడు.

"విచిత్రంగా మాట్లాడుతుంది రాధ, అన్నీ క్షణిక స్వప్నాలే!" అనుకున్నాడు తాను మనస్సులో.

మరోనెల గడిచిపోయింది. రాధ ఒకటి రెండుసార్లు కనిపించింది పార్టీల్లో. మునుపటి కాంతి లేదామె ముఖంలో. తనతో మునుపటి చనువులేదు. కాని అతనికేమీ విచిత్రం అనపించలేదు, బాధ అనిపించలేదు, చక్కనివాళ్ళ బాధలు క్షణికాలు" అనుకున్నాడు.

ఆవారంలోనే మల్లిక్ వొచ్చాడు.

అతను వొచ్చిన మూడో రోజున ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు. అమ్మ కోయంబత్తూరు వెళ్లింది. తను వసారాలో పడుకుని చంద్రుడివంక చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. కాల్ బెల్.

బుష్ షర్టు వేసుకుని వెళ్లి తలుపు తీసేడు రాధ!

"మీరా!"

"ఆఁ!"

నిశ్శబ్దంగా ఆమె లోపలికి వొచ్చింది. అతను తలుపువేసి వొచ్చి డ్రాయింగ్ రూంలో లైటువేసేడు. ఆమె అక్కడ కూర్చోకుండా వెళ్ళి తన మంచంమీద కూర్చుంది.

అతనికి మహా స్వప్నంలాగ ఉంది. ఏం జరుగుతూంది? ఈ విచిత్రమైన రాక.

ప్రక్కన కుర్చీమీదనుంచి పుస్తకాలు తీసి కూర్చుని "ఏమిటి రాధా?'' అన్నాడు.

రెండు నిమిషాలు ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆ తరవాత త్వరత్వరగా "ప్రకాశ్! నన్ను పెళ్లి చేసుకుంటారా? ఈ ఉద్యోగం, సేవ వొదిలి ఎక్కడికో తీసికెళ్లిపోతారా? నాన్నది ఒక్కపైసకూడా వొద్దు, ఇద్దరం ఉద్యోగం చేద్దాం. చెప్పండి" అని ఆగిపోయింది.

ఈమెకి మతి చలించింది- అనుకున్నాడు ప్రకాశ్. కొంచెం భయం వేసింది.

"ఆవేశ పడకండి. మీకూ శేఠ్ జీకి ఏదో వాదన వొచ్చిం దనుకుంటాను. ఆలోచించండి- త్వరపడి ఏంచేసినా ముమ్ముందు ప్రతిదినం విచారిస్తాము. రేపు ఉదయం మీరే మళ్లీ ఇలాగ అనుకోరు''.

తన శక్తి అంతా వినియోగించి ఉపశమనం కలిగించ బోయాడు. మంచినీళ్ళు ఇచ్చి "కొంత నయంగా ఉందా?'' అన్నాడు.

ఆమె నవ్వింది, బాధపడుతున్నట్టుంది.

మర్నాడు డైరెక్టర్‌తో డమ్‌డమ్ వెళ్లేడు పూల మాలతో. కారవిల్ లేటయింది. వొచ్చేసరికి బాగా చీకటి పడి పోయింది.

అతను మాలని ఆమెకోసం అని ఎత్తిపట్టుకున్నాడు. ఇంతలో మల్లిక్ వొచ్చి దాన్ని తీసుకుని, "థాంక్స్ ప్రకాశ్!" అన్నాడు.

ఏదో గొణిగి ప్రకాశ్ రాధకోసం చూశాడు. ఆమె మిసెస్ ముఖర్జీతో గేటువేపు నడుస్తోంది. తనవైపు చూడనే లేదు.

ఆ విషయం గమనించిన ప్రకాశ్‌కి బాధకన్న గర్వం ఎక్కువయింది. ఆరాత్రి-తాను చెప్పలేదు ఈ తుణిక దౌర్బల్యాలు.

బి. ఓ. ఏ. సీ.-ఫ్లయిట్‌లో ఎవరో వొస్తారని మిసెస్ ముఖర్జీ ఏరోడ్రోమ్‌లో ఉండిపోయింది. ముఖర్జీ, మల్లిక్ ఒక కారు తీసుకుని వెళ్లిపోయేక తానూ, రాధా రెండో కార్లో వెళ్ళాలని గమనించిన ప్రకాశ్‌కి గుండె దడదడలాడింది.

రాధ ఏమీ మాట్లాడలేదు-అప్పటి చలాకీ లేదు. సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తూంది. ఇప్పుడు 'భార్య'గా! మనిషి సహజంగానే మారింది అనుకుని తాను నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు.

గ్రాండ్ చేరేక ఆమె "మల్లిక్, ముఖర్జీ స్టూడియోకి వెళ్లిఉంటారు. మీరు మీదకి రండి" అంది, ఆజ్ఞాపిస్తూన్నట్టు. అతను నిశ్శబ్దంగా ఆమెతో నడిచేడు. సామాన్లు చేరేక, అతను వెళ్లి లౌంజ్‌లో కూర్చున్నాడు. ఆమె మరో పదినిమిషాల్లో స్నానంచేసి వొచ్చి కూర్చుంది తన ఎదుటి కుర్చీలో.

వెయిటర్ వొచ్చేడు,

"రెండు ఛోటా—వైట్ హార్స్"

తన చెవుల్ని నమ్మలేకపోయాడు ప్రకాశ్—రాధ!
"నేను తాగను. ఏపిల్ జ్యూస్".

"ఆల్ రైట్!"

నవ్వుతోందా? ఆమె విస్కీ అంటే ఎంత అసహ్యించుకుంటూ ఉండేది!

"చెప్పండి ప్రకాశ్! ఎలా ఉన్నారు?-సుఖంగా, ఆనందంగా ఉన్నారా?"

"మీరు చెప్పండి. సంవత్సరం ఐపోయింది, మిమ్మల్ని చూసి-"

"మీ మాట చెప్పండి!"

బేరర్ తెచ్చిన విస్కీగ్లాసులో సోడా పోస్తూ మళ్లీ చిరునవ్వు నవ్వింది రాధ.

"కలకత్తాలో ఎవరినైనా ప్రేమించారా?"

అతను పొడిగా నవ్వాడు.

"మీరు-మీరు సుఖంగా ఉన్నారా?"

"ఆ, మల్లిక్ మంచి మనిషి - మంచి మనిషి - ఉషారు ఉన్నవాడు. ఈ రింగు చూడండి. నిజంగా అమూల్యమైన వజ్రం".

ఆమె ఉంగరం తీసి అతని చేతిలో పెట్టింది. చల్లగా ఉంది అతని చేతిలో ఉంగరం-"చాలా బాగుంది" అని, మెరుస్తోన్న రాయివేపు గమనించి చూసి, ఉంగరం ఆమె చేతిలో పెట్టబోయాడు.

ఆమె చెయ్యి విప్పి వేళ్లుజాపింది. అతని చెయ్యి వొణికింది. ఆమె అరచేతిలో ఉంగరం పెట్టి; "జాగ్రత్త!" అన్నాడు.

"థాంక్స్!" అని, గ్లాసు త్వరత్వరగా ఖాళీచేసి, బేరరు కోసం సిగ్నలు చేసింది రాధ.

"ఆ! తప్పేమిటి? ఆనందం ఇస్తుంది".

"కాని—"

"మానెయ్యమంటారా?"

తనకేం హక్కు ఉంది? ఆమె మల్లిక్ భార్య!

మీరే ఆలోచించండి"

నిట్టూర్చి అతని ముఖంలోకి చూసింది రాధ. ఆ తీవ్రతకి తట్టుకోలేకపోయాడు ప్రకాశ్.

"ఖాట్మండూలో ఎన్నాళ్లు ఉంటారు?"

"ఆయనగారి ఇష్టం-"

ఆమె డ్రింక్ ముట్టుకోలేదు.

తల వొంచుకొని తన ఉంగరంవైపు చూస్తూ ఏదో ఆలోచిస్తూంది రాధ.

"చూడండి ప్రకాశ్! రాత్రి ఎంతో బాగుంది. లేక్స్ దాకా తిరిగివద్దామా?"

గ్లాసులో ఉన్న సగం ఆపిల్ జ్యూస్ తాగి "మల్లిక్ ఒస్తే బాగుండదేమో" అన్నాడు ప్రకాశ్.

"అవును, అవును. మరిచిపోయాను" అని రాధ తన గ్లాసు తీసుకుంది.

ఆతరవాత అట్టే సంభాషణ సాగలేదు వాళ్ళమధ్య. ప్రకాశ్ కి ముళ్లమీద కూర్చున్నట్టు ఉంది-ఆమె ఏదో వింతలాగ కనిపించింది; అప్పటి రాధకాదు!

మల్లిక్ రావడంతోనే అతను దిగ్గున లేచి ఇద్దరిదగ్గరా సెలవు తీసుకుని హోటల్ బయటికి వచ్చాడు. చౌరంగీరోడ్ ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంది.

తనకారు తాళంతీసి, వాచ్ మన్ కి రూపాయి ఇచ్చి అలో చిస్తూ నెమ్మదిగా ఇంటికి చేరుకున్నాడు ప్రకాశ్. దారిలో చాలాసార్లు రాధ అతనికి జ్ఞాపకం వొచ్చింది. ఆమె ప్రవర్తన అతని కేమీ అర్థంకాలేదు. 'ఈ శ్రీమంతు లంతా ఇలాగే!' అనుకున్నాడు.

ఇల్లుచేరి బట్టలు మార్చుకుని పంఖాకింద పడుకుని నిద్ర పోయే ప్రయత్నంలో ప్రకాశ్ సంతృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. ఈ కంపెనీ ఫ్లాటూ, కంపెనీ కారూ, జీతమూ అతనికి ఎంతో తియ్యగా అనిపించాయి. మల్లిక్ కి ఆమాత్రం సేవ చెయ్యగలిగినందుకు అతను సంతోషించాడు-మున్ముందు అధికారం అతనిదే మరి !

నిద్ర పట్టబోయేముందు అతను నిర్ధరించుకున్నాడు— రాధకి చాలా దూరంగా ఉండాలి అని. వెనువెంటనే అతనికి నిద్ర వొచ్చేసింది.